

Прѣкрасната майска вечеръ бѣше необикновенно тиха, свѣтла и звѣздна. Единъ сладкъ зефирецъ милваше листата на акациитѣ въ двора, вапцвани съ тъмно-зелена позлата отъ лучитѣ на ламбата, сложена на масата. Докторътъ бѣше свършилъ вечерята съ семейството си, и облѣгнатъ на стола, пушеше цигарата си и смилаше, съ очи сладко устремени къмъ засипаний съ звѣзди небосводъ.

— Та ти поржчвашъ утрѣ по-рано да те събудж, докторе? попита жена му, русокоса, напѣта невѣста, съ приятни движения и пълни съ блага кротость очи, като подаваше на слугинята заспалото на гърдитѣ ѝ най-малко дѣтенце.

— Въ шестъ часътъ непрѣмѣнно.

— Че какво тѣй?

— Операция важна имамъ да правж на Шандовата жена.

Той ѝ расправи.

— Имашъ ли надежда за нея?

— Никаква, тя е безнадежна, часоветѣ ѝ сж прѣчетени.

Жена му го погледна съ недоумение.

— Ами защо тогава операция? Само напраздно да се врешъ пакъ въ такива страхотий!

— Мжжътъ прие. Нека сторимъ... Па това ми е занаята. Азъ отъ лѣкарска практика живѣж, не отъ сантименталности... Какво ще бѣде положението на докторитѣ ако се откажатъ да лѣкуватъ — днесъ единъ, че щялъ да оздравѣе и безъ тѣхната помощъ; утрѣ друго — защото и безъ лѣкарствата ще остане живъ; други день — трети — че и съ тѣхната операция ще умре, както ще умре и безъ нея... Нашитѣ дѣца трѣбваше да измржтъ гладни... Днесъ отъ Пипева доносихъ ли смѣтка?